

Monika Rubins tale ved maratondebat i folketingsalen

Taler

Monika Rubin
Politisk ordfører for
Moderaterne

Dato

19. januar 2023

Sted

Folketingets talerstol,
Christiansborg Slot

Tak for ordet. Det er med en vis ærefrygt, jeg står her i dag, for det er første gang, jeg står på den talerstol, som jeg kan huske fra min barndom, hvor jeg sad på stuegulvet i mine forældres lejlighed i Hvidovre og på tv-skærmen så statsministre og partileder holde taler på den talerstol. Den Monika, der sad der, havde aldrig troet, at hun skulle stå, hvor hun står i dag. Men her står jeg, selv om det ikke lå i kortene. For jeg er hverken født ind i en politisk familie eller har været i et ungdomsparti – tværtimod.

Min far flygtede fra krigen i Iran og mødte ved et tilfælde min mor, som indvandrede fra Polen. De forelskede sig og valgte at starte et liv sammen i Danmark, og her fik de så mig. Min far har altid sagt til mig, at Danmark er paradys på jord, at alt kan lade sig gøre her, og det tyder på, at han har haft ret, når man tænker på, at han i Danmark fik tryghed, velfærd og muligheder i et omfang, som det ville være svært at forestille sig, hvis han var blevet i Iran. Det er muligheder, som vi hurtigt kan tage for givet. Min far har altid insisteret på, at man skal gøre sig umage, og fortalt mig, hvor heldig jeg er at vokse op i et land med velfærd og fri adgang til uddannelse.

Jeg ved, at jeg skylder det danske velfærdssamfund rigtig meget. Jeg fik en uddannelse som læge her, jeg har spillet volleyball i Roskilde Volleyball Klub, og jeg har stiftet en familie. På alle måder er det en solskinshistorie. Men som min far også har bemærket, er der sjældent en solskinsdag i Danmark, uden at det kort efter regner, og jeg er også begyndt at spørge mig selv, om Danmark stadig er det paradys, som min mor og far forelskede sig i. Vil mine børn og børnebørn kunne vokse op med samme muligheder og tryghed, som jeg har haft?

Jeg ville ønske, at jeg med sikkerhed i stemmen kunne sige ja, men det kan jeg

ikke, specielt ikke hvis vi fortsætter med kun at lave politik, som lyder godt. For tiden er turbulent, og vi mangler hænder, vi mangler hoveder, vi mangler penge. Men lad nu så det her være sidste gang, vi rent faktisk reducerer det sundhedspersonale, der knokler for os alle sammen, til hænder. For det handler ikke bare om, at vi skal have flere ansatte ude i systemet med en finger på pulsen, hvis de ikke kan finde ud af at aflæse den. Det handler om kvalificeret arbejdskraft og ordentlige forhold, så vi kan værne om vores velfærdsmodel.

For helt ærligt er fundamentet ved at slå revner. Revnerne har spredt sig og vokset sig større, for de tidligere politiske flertal har haft svært ved at foretage de nødvendige om end nogle gange svære politiske prioriteringer. I stedet for har man dystet om at være stram, strammere, strammest i udlændingepolitikken, eller man har gennemført halvfinansieret overfladelovgivning. Det er på tide, at vi trækker i arbejdstøjet og sammentømmer de arbejdsmarkedsreformer, strukturreformer og bæredygtige velfærdsmodeller, vi har behov for.

Jeg tænker derfor ikke, at det kommer bag på nogen her i salen, at jeg er glad for, at vi nu endelig har fået en regering, der ikke bare sætter et stykke gaffatape over samfundets fundamentale revner, men rent faktisk har fundet mørtlen frem – en regering, der tager ansvar. For ansvaret peger på os alle her i salen. Om man er i opposition eller ej, har vi alle sammen et ansvar over for de vælgere, der har sat deres lid til os. Derfor er jeg også glad for at stå her som repræsentant for et parti, der tager ansvaret på sig. For der skal ikke herske et sekunds tvivl om, det her er alvorligt.

Jeg har selv stået i den hvide kittel og oplevet, hvordan en afdeling kan blive bragt i knæ af mangel på personale; oplevet stærke dygtige kollegaer, der knækker under presset på afdelinger, hvor der simpelt hen ikke er nok medarbejdere, og patienter, der venter på operationer i så lang tid, at simple lidelser kan udvikle sig til at blive akutte. Og jeg har overarbejdende veninder, der har måttet bytte børnefødselsdage ud med operationsgangen, fordi de over telefonen er blevet kaldt ind på en fridag. Det er et arbejdsmiljø, vi ikke kan acceptere. For når det går for stærkt, øges risikoen for fejl. Det gælder også herinde i Folketingssalen, om end jeg har svært ved at forestille mig, at vi herinde i salen ville tillade et så massivt tidspres, at kvindelige kollegaer måtte iføre sig bleer, når de havde menstruation, på grund af uvished om, hvornår de kunne gå på toilettet igen.

Det er vigtigt, at vi får en akutplan for sundhedsvæsenet, så vi kan lette presset på sundhedspersonalet og nedbringe ventelisterne for patienterne, og det skal vi gøre her og nu. Men på den lange bane skal vi reformere sundhedsvæsenet grundlæggende. Det var en af Moderaternes vigtige mærkesager i valgkampen, og den vil jeg stå vagt om bliver gennemført – og vi vil gøre os umage. Derfor kan jeg helt alvorligt heller ikke forstå, at regeringen bliver kritiseret for at tage sig for meget betænkningstid gennem brug af kommissioner. For vi skal i dybden med den her sundhedsreform og ikke bare kradse i overfladen. Vi skal have nuancerne med, det er Moderaternes dna.

Vi udtænker vores politik i samarbejde med dem, der ved, hvordan virkeligheden ser ud, og det er sådan, jeg selv blev en del af Moderaterne. Sammen i Det Politiske Mødested diskuterede vi fordomsfrit og løsningsorienteret samfundets problematikker i dybden, da vi mødtes på Zoom uge efter uge. For vi har en længere tidshorisont og større ambitioner for Danmark, end hvad der kan forklares i en enkelt sætning. Det er antitesen til symbolpolitik. Det er at tale op til borgerne.

I den psykiatriaftale, der blev indgået som opvarmning til valgkampen, var man enige om at bruge en masse penge, men ikke helt enige om, hvor pengene skulle komme fra, og det var ikke godt nok. Hvis vi i Moderaterne ikke havde insisteret på at prioritere psykiatrien, er jeg bange for, at vi her efter valget stadig ville stå med en aftale, hvor der blev råbt alle de rigtige slagord, men hvor der ville være larmende stilhed, når regningen skulle betales. Men heldigvis kigger vi fremad i Moderaterne, og nu er man i regeringen blevet enige om at løfte psykiatrien substantielt med 3 mia. kr. til en 10-årsplan. Det vil gøre en forskel for alle de mennesker, for hvem livet føles krøllet og flosset.

Det gør mig oprigtigt bekymret som sundhedsfaglig, som mor og nu også som politiker at høre om alle de unge, der oplever ensomhed, angst og depression. For der findes ikke en recept mod sårbarhed og mistrivsel, og der findes ikke en pille, som fjerner ensomhed. Men der er ting, som vi ved kan virke forebyggende: eftermiddage i spejderklubben, håndboldstævner i weekenderne, biografture med vennerne. Det er nærvær, samvær og fællesskab. Vi skal klippe de bånd og de tråde, der binder os til ensomme skærmtimer, og sammenflette nye bånd, så vi oplever de øjeblikke, hvor sang, kunst, kultur og samhørighed skaber fælles mening. Og det er ikke kun sentimental snak. Statistikker viser faktisk, at det er lige så farligt at være ensom, som det er at ryge 15 cigaretter om

dagen.

Kulturpolitik er derfor et livsnødvendigt samfundsområde, som vi skal sørge for har de bedste rammevilkår. Derfor har vi foreslået at indføre et kulturpas, der skal gives til alle unge efter endt skolegang, og som kan bruges på at komme ud i kulturlivet: i teateret, på museum eller til at melde sig ind i idrætsforeningen. Vi vil styrke fællesskabet allerede i folkeskolen, hvor morgensang igen kan blive en god start på dagen, for at synge sammen og mærke forbindelsen til det nervesystem, der sitrer, når vi er en del af noget større, skaber fællesskab. I Danmark har vi altid haft en unik forståelse for, at der findes noget større end os selv, at vi i Danmark bor sammen, og at vores fælles velfærd ikke er en rød, blå eller lilla mærkesag, men er en samlet bedrift.

Derfor har vi også en interesse i at give huset en hovedrengøring, når der er brug for det. For hvis huset Danmark skal forblive det paradys på jord, som *min* far fortalte *mig* om, så er der brug for, at vi som politikere fokuserer på større problemer end vandhanen, der drypper, når det regner ind gennem taget. Og nej, ikke alle beslutninger er lige sjove. Nogle ting kræver mod og beslutsomhed, og at personlige interesser bliver lagt til side til fordel for et solidt reformsamarbejde. Det er et ræsonnement, I måske kan huske fra valgkampen. Nu handler det virkelig om noget og ikke om nogen.

Men hvis det nu *skal* handle om nogen, er det i hvert fald ikke os, der sidder herinde i Folketingssalen. For jeg er sikker på, at vores velfærdssamfund nok skal holde vores tid ud. Dem, jeg tænker på, er mine børn, der sidder hjemme på mit stuegulv lige nu og ser med, når jeg står her på talerstolen. Hvad vil de vokse op til? Jeg håber, at de vil vokse op til et samfund, der har haft modet til at træffe de nødvendige beslutninger og har kunnet gå på kompromis, også når det har været upopulært. Jeg tror på, det kan lade sig gøre. Den her regering er et eksempel på, at fortidens stridigheder og polemik ikke er en del af fremtiden. Tak for ordet.

Kilde

ft.dk

Kildetype

Dokumentation på online medie

Tags

Debattale, Folketingstale, Moderaterne

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/monika-rubins-tale-ved-maratondebat-i-folketingssalen>